

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 238. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705157424/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

FEMTE SCENE

Grændsen af Arkadien. HEMIONE, PROKRIS, PANDORA, KLYMENE, PHOBE og andre HYRDINDER ståde i Kredse ved Neda Floden. Tylhøstre Krat og Buske. Nogle af Hyrdinderne klippe Lam; nogle samle og sortere Ulden; andre vaske den og pakke den i Kurve.

HYRDINDERNE syngs.

Skjønne Vaar,
 Som nu atter kommer,
 Du os spaaer
 Snart den lyse Sommer.
 Nattergalen,
 Som i Dalen
 Slaaer sin Trille;
 Grønne Skove,
 Bækkens Vove,
 Alting taler sødt om Dage milde.
 Ak, hvor seen
 Gik el Vintertiden!
 Væv og Teen
 Gav en Trøst saa liden.
 Trist var Minen,
 Tambourinen
 Hang bestøvet;
 Fløitens milde
 Lyd taug stille,
 Hjertet i sit Fængsel sad bedrovet.
 Idellig
 Da vort Suk fremtrængtes;
 Efter dig,
 Vaarl da stærkt vi længtes.
 Nu du kommer,
 Nu er Sommer
 Al vor Higen,
 Da til Dandsen,
 Smykl med Krandsen,
 Kalder Aftnens Fløite Hyrdepigen.
 Snart en Snees
 Samler sig med Den,
 Dandser Kredse
 Rundt om Poppelpilen.
 Hyrden finder
 Der Hyrdinder;
 Elskovs Fækkel,
 Fra den fjerne
 Venusstjerne,
 Virker da paa begge sit Mirakel.

Bryst ved Bryst
 Tidt et Baand da knyttes,
 Som i Høst
 Med et andet byttes.
 Thi naar Druen
 Fyldt med Luen
 Offres Guden:
 Af sit Kammer
 Fuld af Flamme
 Føres og til Hymens Tempel Bruden.

PROKRIS. Fares, akl til Hymens Tempel Bruden!
 HERMIONE. Hør Prokris! Fast saa høit og dybt hun sukker,
 Som slæbtes hun med Vold til Templet op.
 PROKRIS. O Hermione! Du er nu saa kjæk.
 Du spalte kan, som Alt har paa det Rene;
 Hvis Bryllup knap kan bie paa imorgen,
 Saa stor en Hast har du og din Endymion.
 HERMIONE. Du tager ganske fejl; thi utaalmodig
 Er her saalidt Endymion som jeg selv.
 Fordi paa Høsten ei vort Bryllup venter.
 Er ei et halvt Aar gaet, siden hæn
 Kom til min Moders, til Leucippes Huus,
 Og bad om denne Haaud? Har ei ved Væven
 Jeg siddet trolig hele denne Vinter,
 Og virket paa hans Bryllupsdragt? Jeg tænker,
 Sligt er ei Tegn paa Hastværk og paa Hl.
 Først denne Morgen modtog jeg hans Gave,
 Min Brudekjole og det hvide Slør.
 PIIØBE. Din Brudekjole! Hvordan seer den ud?
 KLYMENE. Fik intel Smykke du?
 ALLE. Fortæl! Fortæl!
 HERMIONE. All skal I høre. Men ræk først mig Kurven!
 Min Vask er færdig. Seer I, hvid som Sneel
 PROKRIS. Ja, maalt med den, er dine Hænder graae.
 PANDORA. Tie stille! Lad om Gaverne os høre.
 HERMIONE. Saa her nu efter! Tvende Kurve kom der:
 I den fra Phorhas laae to gyldne Armbaand,
 Dertil et Halsbaand, fuldt af ædle Stene.
 Saaledes parrede, at Regnbuvarven
 Kom ved Foreningen af alle frem.
 Men i Endymions Kurv laa Brudekjolen.
 Af sneehvid Uld den er, med Purpurborter
 Forneden og paa Siden. Gyldne Blomster
 Er i det røde Purpur virked ind,
 Og Bæltet vævet er som hvide Liller.